

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Mgr. Marka Del Favera, Ph.D., a soudkyň Mgr. Michaely Janoščové a Mgr. Daniely Teterové ve věci

žalobců: a) **Ing. Zdeněk H.**, narozený dne xxx
bytem xxx

b) **Ing. Blanka H.**, narozená dne xxx
bytem xxx

oba zastoupeni advokátem Mgr. Bc. Adamem Ptašnikem, Ph.D.
sídlem Nádražní 308/3, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Stavební bytové družstvo Hlubina Ostrava - Zábřeh**, IČO 00051071
sídlem Rudná 1131/70, Zábřeh, 700 30 Ostrava
zastoupený advokátkou JUDr. Zdeňkou Friedelovou
sídlem Petřkovická 974/5a, Petřkovice, 725 29 Ostrava

o zaplacení 54 700 Kč

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 12. 7. 2024, č. j. 63 C 273/2022-125

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se mění** takto:

Žaloba, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobcům a), b) částku 54 700 Kč, **se zamítá.**

II. Žalobci a), b) **jsou povinni** zaplatit žalovanému rovným dílem na náhradě nákladů řízení částku **23 777 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Zdeňky Friedelové, advokátky se sídlem Petřkovická 974/5a, Petřkovice, 725 29 Ostrava.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Kiovská.

III. Žalobci a), b) **jsou povinni** zaplatit žalovanému rovným dílem na náhradě nákladů odvolacího řízení **15 984,50 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Zdeňky Friedelové, advokátky se sídlem Petřkovická 974/5a, Petřkovice, 725 29 Ostrava.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem v záhlaví označeným okresní soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům jednak 54 700 Kč (výrok I), jednak náklady řízení 42 699 Kč k rukám jejich zástupce (výrok II), to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

2. Soud prvního stupně vyšel ze závěru o skutkovém stavu věci, podle něhož jsou žalobci vlastníky bytu č. xxx na adrese xxx dále jen „byt“), přitom na základě žaloby podané dne 30. 4. 2022 byla rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 3. 5. 2023, č. j. 64 C 185/2022-119, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 10. 2023, č. j. 57 Co 187/2023-164, který nabyl právní moci dne 3. 11. 2023, žalovanému uložena povinnost žalobcům dodat řádné vyúčtování skutečné výše nákladů a záloh za jednotlivé služby spojené s užíváním bytu za období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018. Žalovaný, jakožto poskytovatel služeb, byl podle zákona povinen za zúčtovací období roku 2018 doručit žalobcům řádné vyúčtování nejpozději do 30. 4. 2019, ke dni vyhlášení shora citovaného rozsudku odvolacího soudu však svoji povinnost nesplnil. Pokud žalobcům doručil listiny obsahující vyúčtování, tyto neměly náležitosti stanovené zákonem, navíc žalobci doručené „vyúčtování“ za rok 2018 reklamovali e-mailem ze dne 21. 5. 2019, stejně jako i předchozí „vyúčtování“ za roky 2015, 2016 a 2017.

3. Zjištěný skutkový stav okresní soud podřadil pod § 7 odst. 2, § 13 odst. 1, 2 zákona č. 67/2013 Sb., kterým se upravují některé otázky související s poskytováním plnění spojených s užíváním bytů a nebytových prostorů v domě s byty, ve znění účinném do 30. 6. 2020, a vyslovil, že žalovaný dobrovolně nesplnil svoji povinnost dodat žalobcům řádné vyúčtování služeb, která mu vyplývá ze zákona, a to přesto, že k této povinnosti byl zavázán i pravomocným rozhodnutím soudu, pročež žalobcům vznikl dle § 13 zákona č. 67/2013 Sb. nárok na pokutu ve výši 50 Kč za každý započatý den prodlení s dodáním řádného vyúčtování v celkové výši 54 700 Kč, která odpovídá žalovanému období od 1. 5. 2019 do 30. 4. 2022, tj. za 1094 dnů. Dále konstatoval, že opravné vyúčtování ze dne 31. 5. 2019, dodané žalovaným žalobcům, není možno s ohledem na výše citovaná pravomocná rozhodnutí soudu, jakož i dostupnou, v rozsudku citovanou judikaturu, považovat za vyúčtování řádné, pročež žalobcům nikdy žádné vyúčtování služeb doručeno nebylo. I toto nikoli řádné vyúčtování žalobci reklamovali. Žalovaný nemůže přenášet odpovědnost za vady vyúčtování na společnost, která pro něj zpracovávala vyúčtování tepla, neboť za správnost vyúčtování je odpovědný on jako poskytovatel služeb. Obranu žalovaného spočívající v tom, že původní právní úprava byla chybná, a proto došlo ze strany zákonodárce k její změně, okresní soud rovněž neshledal důvodnou, když nevyvratitelnou právní domněnku správnosti vyúčtování při nepodání námitek zavedl zákonodárce do zákona teprve s účinností od 1. 1. 2023 a její zpětné použití by znamenalo nepřípustnou pravou retroaktivitu. Jako nepřiléhavou shledal i námitku promlčení vznesenou žalovaným k tomu, že žalobci namítli, že vyúčtování služeb za rok 2018 bylo provedeno vadně, až ve svém podání ze dne 10. 10. 2022, s tím, že žalobci jednak namítali nesprávnost vyúčtování již e-mailem ze dne 21. 5. 2019, jednak žaloba v této věci byla podána již dne 30. 4. 2022. Okresní soud dále neshledal důvod ani pro moderaci pokuty s tím, že žalovaný neuvedl žádné konkrétní důvody pro tento postup ze strany soudu. Zdůraznil, že žalovaný namísto toho, aby se snažil svou zákonnou povinnost splnit a vyvinul veškerou možnou snahu k vypracování řádného vyúčtování za rok 2018, po celou dobu řízení soustavně zpochybňoval a ignoroval pravomocná rozhodnutí soudů a ničím nepodloženými tvrzeními napadal jednání žalobců jako nepoctivé. Přitom ze skutečnosti, že žalobci nebo jejich rodinní příslušníci vlastní více bytů a domáhají se ve více sporech pokut z důvodu nedodání řádných vyúčtování, nelze dovozovat nepoctivost jejich jednání. Neshledal důvodnou ani námitku žalovaného, že v roce 2018 nevěděl o změnách, které

byly v bytě žalobců provedeny a které mají vliv na stanovení koeficientu a započitatelnou podlahovou plochu, tj. na výsledek vyúčtování, neboť v řízení bylo prokázáno, že o těchto změnách neměli povědomí ani žalobci, když od doby, kdy se stali jeho uživateli a vlastníky, nedošlo k žádné stavební úpravě předsíně a změny výměry předsíně vyšly najevo až po právní moci rozsudku ve věci sp. zn. 64 C 185/2022, kdy žalovaný konečně začal činit kroky k vystavení řádného vyúčtování za rok 2018. Tato skutečnost neměla žádný vliv na to, že v období od 1. 5. 2019 do 30. 4. 2022 žalovaný odmítal vystavit žalobcům řádné vyúčtování za rok 2018.

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalovaný. Rozsudek napadl v celém rozsahu a domáhal se jeho změny tak, aby žaloba byla v celém rozsahu zamítnuta, když soud nárok žalobců nesprávně právně posoudil. Poukázal na to, že již z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně ve věci sp. zn. 64 C 185/2022 vyplývá, že soud nevěřil tvrzení žalobců o tom, že jim žádné vyúčtování služeb za rok 2018 nebylo doručeno, i přesto žalobci v tomto řízení popírali jeho doručení. Žalovaný proto za situace, kdy věděl, že vyúčtování služeb za r. 2018 vyhotovil a žalobcům zaslal, stejně jako ostatním uživatelům bytů, současně věděl, že žalobci přijali přeplatek za služby za toto období a nepodali vůči vyúčtování v zákonné lhůtě žádné námitky, zcela pochopitelně vyhodnotil výzvu žalobců k dodání vyúčtování až po třech letech jako neoprávněnou. Jednání, kterého se žalobci dopouští nejen v tomto soudním sporu, ale ve sporech naprosto totožných, je zcela evidentním zneužitím práva a nemůže požívat právní ochrany. Opětovně poukázal na to, že úmysl zákonodárce ve vztahu k § 8 odst. 2 zákona č. 67/2013 Sb. byl zcela jistě od počátku takový, že pokud příjemce služeb neuplatnil námitky zákonodárcem předjímaným způsobem bez jakéhokoli vážného důvodu, nemohl mu vzniknou nárok na smluvní pokutu. Právě proto, aby se zabránilo případným sporům a výkladovým problémům, implementoval zákonodárce do tohoto zákonného ustanovení větu, podle níž nepředloží-li příjemce služeb námitky ve lhůtě 30 dnů od doručení vyúčtování, platí, že se způsobem a obsahem vyúčtování souhlasí. Jak plyne ze zápisu 10. schůze Výboru pro veřejnou správu a regionální rozvoj Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, důvodem požadovaných a následně do právní úpravy zapracovaných změn bylo donutit soudy k tomu, aby neschvalovaly nepoctivé jednání některých příjemců služeb, kteří by čekali, až jim naroste soukromoprávní pokuta do tří let a teprve potom by si začali stěžovat na problém s vyúčtováním. Právě z tohoto důvodu žalovaný po celou dobu řízení apeloval na soud, aby smluvní pokutu moderoval až do výše způsobené škody, která žalobcům v daném případě nevznikla, jak vyplývá z vyúčtování služeb, pročež smluvní pokutu by bylo možno moderovat až na nulu. V tomto směru se okresní soud v rozporu s judikaturou Ústavního soudu odchýlil i od své dosavadní praxe, když například ve věci vedené u téhož soudu pod sp. zn. 32 C 4/2023 byla tato moderace aplikována. Okresní soud rovněž pomíjí, že bez poskytnutí řádné přílohy k vyúčtování tepla žalovaný nebyl schopen řádné vyúčtování služeb vyhotovit. Přitom dodavatel tepla mu odmítal až do okamžiku, kdy mu bylo sděleno, že Krajský soud v Ostravě rozhodl v intencích rozhodnutí prvoinstančního soudu, předat potřebnou přílohu. Přesto, že žalovaný ihned po vydání rozsudku Krajského soudu v Ostravě učinil veškerá opatření k tomu, aby mohlo být řádné vyúčtování zpracováno, okresní soud v rozsudku konstatuje, že do dne vyhlášení rozsudku žalovaný řádné vyúčtování žalobcům nedodal. Žalovaný dále popírá, že by mu kdy byla doručena reklamace vyúčtování za roky 2015, 2016, 2017 a 2018 ze strany žalobců, byť okresní soud přijal závěr, že žalobci takovéto námitky podávali a že na jejich základě bylo žalovaným vystaveno opravné vyúčtování za rok 2018. V rozsudku není uvedeno, na základě jakých námitek bylo opravné vyúčtování provedeno a kdo tyto námitky podal, v tomto směru bylo na žalobcích, aby doručení těchto listin žalovanému prokázali, což neučinili. Okresní soud dále vyšel ze zjištění, že žalobci jsou vlastníky bytu již od roku 2015 a že od této doby nedošlo v bytě k žádné stavební úpravě předsíně. Žalovaný v roce 2018 nevěděl o změnách, které byly v bytě dříve provedeny a které mají vliv na stanovení koeficientu a započitatelnou podlahovou plochu, tj. na výsledek vyúčtování, neboť o provedených úpravách nebyl informován. O změně podlahové plochy nevěděli ani žalobci a tuto výměru vůči žalovanému nijak nerozporovali. Změna výměry předsíně vyšla najevo až po právní moci rozsudku ve věci sp. zn. 64 C 185/2022 ze znaleckého posudku vypracovaného v řízení, kdy žalovaný začal činit kroky k vystavení řádného

vyúčtování za rok 2018, které však žalobci opět zpochybnili právě pro nesprávnou výměru předsíně. Okresní soud nicméně konstatoval, že tato skutečnost nemá žádný vliv na to, že v období od 1. 5. 2019 do 30. 4. 2022 žalovaný odmítal žalobcům řádné vyúčtování za rok 2018 vystavit. Konečně zdůraznil, že žalobci a členové jejich rodiny začali podávat žaloby na zaplacení smluvních pokut až v roce 2022, a to nejen vůči žalovanému, ale i dalším subjektům, u nichž vlastní bytové jednotky. Žaloby nejsou podávány s cílem získat řádné vyúčtování, nýbrž pravým důvodem podávání žalob po tak dlouhé době je vědomost, že málokteré vyúčtování je vyúčtováním řádným, a je takto možné získat snadno majetkový prospěch. Jak vyplývá z dostupné judikatury Nejvyššího soudu, každá smluvní pokuta se vyznačuje preventivní (nátlakovou) funkcí, neboť vytváří na dlužníka dodatečný nátlak (nad rámec samotného obligačního účinku rezultujícího ze smlouvy), aby smluvní povinnosti dostál, respektive ji neporušil. Na druhé straně je v zákoně stanovená lhůta pro podání námitek, tudíž sám zákonodárce má zájem na tom, aby námitky byly podány co nejdříve a případné vady vyúčtování mohly být vyúčtovatelem opraveny ve lhůtě, kterou zákon opět stanoví tak, aby nevznikla škoda uživateli a současně, aby i vyúčtovatel měl zpětnou vazbu o tom, že vyúčtování bylo provedeno s chybou, kterou je zapotřebí opravit. Jestliže příjemce služby uplatní námitky se zpožděním, v tomto případě s několikaletým, není možné pokutu přiznat, neboť její přiznání by nebylo přiměřené věřitelovým zájmům, které jsou od samého počátku stejné, když základním zájmem věřitele je zájem na doručení řádného vyúčtování, nikoli zájem na zaplacení vysoké smluvní pokuty. Žádný rozumný člověk nemůže uvěřit tvrzení, že jsou žaloby podávány po několika letech s tím, že jde hlavně o dodání řádného vyúčtování. Pokud by se žalobcům, stejně jako každému jinému subjektu, jednalo opravdu o dodání řádného vyúčtování, podali by proti tomuto vyúčtování žalobu ihned a nečekali by více než dva roky. Všechny tyto souvislosti měl okresní soud zohlednit, avšak neučinil tak. V tomto směru dále žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu, ve které umožnil moderovat pokutu i v případě, jako je tento, a to až do výše způsobené škody. Z obav, že by mohla taková moderace být aplikována, aniž by žalobcům vznikla škoda, předložili žalobci k důkazu dohodu o úhradě pokut, vzniklých v důsledku nedoručení řádného vyúčtování zálohově hrazených služeb u bytu, uzavřenou mezi žalobcem a Ing. Č. dne 3. 1. 2022. Tuto dohodu žalovaný vnímá jednoznačně jako nástroj k získání peněžních prostředků pro případ moderace smluvní pokuty, když pokud chtěl žalovaný Ing. Č. navrhnout jako svědka, nebyla mu ze strany žalobců sdělena její adresa, následně pak žalovaný z veřejných zdrojů zjistil, že se jedná o provdanou dceru žalobců. Tuto dohodu přitom soud nijak nehodnotí s tím, že jí nebyly prokázány žádné právně významné skutečnosti. Dle názoru žalovaného však tato dohoda dokresluje pravý úmysl žalobce, kterého hodlá dosáhnout nejen podáním této žaloby, ale i žalob dalších.

5. V doplnění odvolání ze dne 12. 9. 2024 dále žalovaný poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2022, sp. zn. II. ÚS 2232/22 (kdy rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou veřejnosti přístupná na webových stránkách Nejvyššího soudu https://www.nsoud.cz, zatímco rozhodnutí Ústavního soudu jsou veřejnosti přístupná na internetových stránkách Ústavního soudu https://nalus.usoud.cz), které se vztahuje k právní úpravě zákona č. 67/2013 Sb. účinné do 1. 1. 2023, v němž Ústavní soud poukázal na změnu právní úpravy a vyslovil, že lhůta 30 dnů, která byla v zákoně i před novelou, znamenala limitaci práv příjemců služeb a s ohledem na jazykový a logický výklad tohoto ustanovení je na místě vznesená otázka v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí obecného soudu „k čemu by pak třicetidenní lhůta vlastně byla“. U jednání odvolacího soudu žalovaný dále doplnil, že vyúčtování za r. 2018 bylo v souladu s rozhodnutím ve věci sp. zn. 64 C 185/2022 žalobcům dodáno, nicméně, tito namítli, že ani dané vyúčtování není řádné, když vychází ze špatné výměry předsíně. Byt byl proto následně přeměřován. Po vyhlášení rozsudku okresního soudu žalovaný obnovil jednání s dodavatelem tepla, ale neúspěšně, až dne 15. 11. 2023 bylo zasláno tímto dodavatelem opravné vyúčtování dodávek tepla. Už 16. 11. 2023 žalovaný vypracoval opravné vyúčtování, toto zaslal právnímu zástupci žalobců. Emailem z 21. 11. 2023 mu však sdělil, že žalovaný zaslání vyúčtování pozastavil a požádal o prohlídku bytu pro zjištění skutečného stavu. Na toto nebylo žalobci reagováno,

k přeměření výměry bytu došlo až v březnu 2024. Vyúčtování ze dne 3. 5. 2024 bylo žalovaným vyhotoveno, nicméně již nebylo doručeno.

6. Žalobci v rámci podaného vyjádření k odvolání navrhli potvrzení rozsudku soudu prvního stupně, který považují za věcně správný. Poukázali na dosavadní jednoznačnou judikaturu Nejvyššího soudu k § 8 odst. 2 zákona č. 67/2013 Sb., změna tohoto zákonného ustanovení vstoupila v platnost až s účinností od 1. 1. 2023 a není tak možné měnit výklad předchozího znění zákona, jak se o to pokouší žalovaný s poukazem na úmysl zákonodárce a jeho důvody pro přijetí novely zákona. Mají za to, že ve smyslu zákona jsou příjemci služeb slabší stranou, naopak poskytovatel služeb stranou silnější, a jeho základní povinností je poskytovat služby a provést řádné vyúčtování skutečné výše nákladů a záloh za tyto služby. Příjemce, jako slabší strana, se pak může důvodně spoléhat na to, že vyúčtování je správné, aniž by musel vynakládat prostředky k jeho podrobné kontrole. S nepodáním námitek zákon účinný do 31. 12. 2022 nespojoval žádné následky, stejně tak nedodržení lhůty k podání námitek nebylo zákonem do 31. 12. 2022 nijak sankcionováno. Jednalo se pouze o lhůtu pořádkovou s poukazem na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2020, sp. zn. 26 Cdo 2778/2019, a Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 2022, sp. zn. 57 Co 63/2022. Žalovaný se však svými argumenty snaží přenést kontrolní povinnosti, které zjevně zodpovědně neplní, na příjemce služeb. Pokud poukazuje na to, že v řízení před soudem prvního stupně nebylo prokázáno, že žalobci podávali námitky vůči vyúčtování služeb již od r. 2015, pak v případě potřeby jsou žalobci schopni doručení svých e-mailů prokázat. Smyslem zákonem zakotvené pokuty za nedodání řádného vyúčtování není jen plnění funkce kompenzační, negativním následkem nedodání vyúčtování je újma spočívající v nemožnosti překontrolovat správnou výši zaplacených prostředků za služby. Pokuta má kompenzovat tuto újmu a plnit funkci zadostiučinění. Jediným předpokladem pro existenci nároku na pokutu je podle § 13 zákona č. 67/2013 Sb. nedodání řádného vyúčtování, ačkoli dodáno být mělo. Pokuta náleží za dobu, kdy byl tento předpoklad splněn. V daném konkrétním případě bylo jednoznačně postaveno najisto s ohledem na rozhodnutí ve věci Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 64 C 188/2022, že v období od 1. 5. 2019 do 28. 4. 2022 tento předpoklad splněn byl. Po právní moci rozsudku v předchozím řízení se navíc zjistilo, že vyúčtování dodaná žalovaným netrpí pouze vadami, pro které byla žalovanému uložena povinnost v řízení sp. zn. 64 C 188/2022, ale také vadou spočívající v nesprávných rozměrech místností v bytě. Tato skutečnost však nic nemění na tom, že původně dodané vyúčtování nebylo řádné, a tedy že žalobcům vznikl nárok na zákonnou pokutu. Je zcela bezpředmětné zkoumat, jak tato vada vyúčtování vznikla a zda o ní žalovaný věděl, či nikoli. Navíc pokud by žalovaný postupoval zodpovědně, nespoléhal by se na dosavadního dodavatele, o kterém věděl, že provedl předchozí vyúčtování chybně, a zajistil by nového profesionála. Žalobci mají za to, že každý, kdo se domáhá smluvní či zákonné pokuty, z podstaty věci sleduje zájem na obohacení. Toto je však legální a zcela legitimní, není to v rozporu s funkcí pokuty. Žalovaný toliko spekuluje, že žalobci mohou získat v právních sporech několik milionů, což považuje za nemravné. Vlastnit majetek je však nejen morální, ale dokonce zaručené lidské právo. Nemůže jít o rozpor s dobrými mravy, pokud žalobci brání svá práva vůči většímu počtu žalovaných, která jsou porušována obdobným způsobem. Pokud se žalovaný brání v odvolání tím, že vyúčtování doručil, ale žalobci to popírají, pak judikatura Nejvyššího soudu se ustálila na tom, že pouze řádné vyúčtování je skutečným vyúčtováním. Proto je zcela nepodstatné, zda byla žalovaným doručena jakákoli listina označená jako vyúčtování, pokud nesplňovala veškeré jeho náležitosti.

7. U jednání odvolacího soudu žalobci upřesnili, že pokud v řízení sp. zn. 64 C 188/2022 tvrdili, že vyúčtování za rok 2018 jim nebylo dodáno, měli tím na mysli, že jim nebylo dodáno vyúčtování řádné. Proti nikoli řádnému vyúčtování za rok 2018 žalobci podali námitky e-mailem ze dne 21. 5. 2019. Vyúčtování podle pravomocného rozsudku zatím nebylo dodáno, ještě před rozhodnutím odvolacího soudu ve věci bylo dodáno opravené vyúčtování, nicméně žalobci následně zjistili jiné výměry předsíně. K přeměření bytu došlo skutečně v březnu 2024. Vyúčtování ze dne 3. 5. 2024 jim nebylo doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Kiovská.

8. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno osobou oprávněnou, je včasné a přípustné, přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně [§ 212 věta prvá, § 212a odst. 1, 3 a 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.")] zcela a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

9. Žalobci se žalobou, doručenou soudu dne 30. 4. 2022, domáhali, aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit jim pokutu za porušení povinnosti doručit řádné vyúčtování ve smyslu § 13 odst. 2 zákona č. 67/2013 Sb. za rok 2018, kterou za dobu od 1. 5. 2019 do 30. 4. 2022 vyčíslili na 54 700 Kč. O povinnosti žalovaného dodat jim řádné vyúčtování bylo pravomocně rozhodnuto v řízení vedeném u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 64 C 188/2022. Odmítli, že by uplatněný nárok byl zneužitím práva, potažmo byl v rozporu s dobrými mravy, pokud totiž žalovaný dříve žalobcům doručoval vyúčtování, nejednalo se o vyúčtování řádná a žalobci proti nim podávali námitky, byť to nebyla jejich povinnost.

10. Procesní obrana žalovaného byla vybudována na argumentaci, že vyúčtování za rok 2018 bylo žalobcům doručeno 24. 4. 2019, byl jim vyplacen přeplatek, který přijali, z jejich strany na vyúčtování nebylo reagováno podáním námitek v zákonem stanovené lhůtě, až dne 30. 4. 2022 podali současně u soudu žaloby jednak o uložení povinnosti žalovanému dodat řádné vyúčtování za rok 2018, jednak o zaplacení předmětné pokuty. Jedná se tak o zneužití práva a nepoctivé jednání z jejich strany, které nepožívá ochrany. Pokud by byl jejich nárok na pokutu po právu, jsou zde důvody pro moderaci pokuty, když žalobcům nevznikla nedoručením řádného vyúčtování žádná škoda, navíc žalovaný ani nemohl splnit svoji povinnost řádně, když jednak mu nebyly dodány správné podklady ze strany poskytovatele tepla, jednak mu nebyla známa správná výměra započitatelné podlahové plochy bytu žalobců, která má podstatný vliv na správnost vyúčtování. S poukazem na další obdobná řízení uzavřel, že žalobci cílí toliko na peněžní částku, kterou chtějí multiplikovat.

11. Skutková zjištění soudu prvního stupně jsou správná, vyplývají z provedených důkazů a obstojí i pro odvolací řízení a pro stručnost odůvodnění na ně lze odkázat [k možnosti odkázat na správné skutkové, příp. právní závěry soudu prvního stupně (dokonce i v reakci na námitky odvolatele) srov. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 5. 2004, sp. zn. 29 Odo 257/2002, uveřejněného pod číslem 53/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2011, sp. zn. 29 Cdo 3450/2011] s výjimkou níže rozvedenou.

12. Skutkové i právní závěry soudu prvního stupně ve vztahu k vlastnictví bytu č. 41 žalobci, jakož i k tomu, že žalovaný nedostál své zákonné povinnosti dané § 7 zákona č. 67/2013 Sb. předat žalobcům řádné vyúčtování služeb k předmětnému bytu za rok 2018 a tato povinnost mu musela být uložena pravomocným rozhodnutím soudu, jsou správné a ve smyslu shora citované judikatury odvolací soud s nimi souhlasí a může na ně odkázat.

13. S ohledem na námitku žalovaného vůči skutkovému závěru okresního soudu o tom, že e-mailová korespondence ze dne 21. 5. 2019, obsahující námitky žalobců proti nikoli řádnému vyúčtování za rok 2018, mu nebyla nikdy doručena, kdy i přes poučení žalobců ve smyslu § 118a odst. 3 o. s. ř. ze strany odvolacího soudu o procesních následcích nesplnění břemene důkazního k tomuto svému tvrzení žalobci žádný konkrétní důkaz k prokázání dané skutečnosti nenavrhli, přistoupil odvolací soud k částečné revizi skutkového stavu zformulovaného okresním soudem v tom směru, že ze strany žalobců nebylo prokázáno doručení jejich námitek proti vyúčtování za rok 2018 e-mailem ze dne 21. 5. 2019.

14. Pokud žalobcům nebyla poskytnuta lhůta k označení konkrétních důkazů v reakci na uvedené poučení, učinil tak odvolací soud proto, že argumentace žalovaného o nedoručení těchto námitek byla vznesena již za řízení před soudem prvního stupně, byla zopakována i v rámci samotného odvolání, žalobci se k této v řízení vyjadřovali s tím, že jsou připraveni svoje tvrzení prokázat (minimálně ve vyjádření k odvolání ze dne 19. 9. 2024), pročež v tomto směru má odvolací soud za to, že žalobci měli a mohli být připraveni na tento argument reagovat. Poučení nemohlo být pro

ně překvapivým, tudíž neposkytnutí lhůty k označení konkrétních důkazů má odvolací soud za procesně korektní postup.

15. V odvolacím řízení pak bylo mezi stranami učiněno nesporným, jakým způsobem se po rozhodnutí soudů ve věci sp. zn. 64 C 188/2022 vyvíjela jejich následná komunikace, zejména to, že opravené vyúčtování bylo ze strany žalovaného vystaveno (včetně přílohy dodavatele tepla) a dne 16. 11. 2023 zasláno zástupci žalobců, vzhledem však k tomu, že znaleckým posudkem, který si žalobci nechali vypracovat v řízení ve věci sp. zn. 64 C 188/2022, byla zjištěna změna dispozice bytu, která nebyla žalovanému nikdy dříve známá, ani toto vyúčtování nebylo řádným a správným, pročež až v březnu 2024 bylo na žádost žalovaného provedeno stranami ohledání bytu a upřesnění jeho nové dispozice. Dne 3. 5. 2024 bylo žalovaným vystaveno nové opravené vyúčtování, které bylo dne 18. 2. 2025 doručeno do sféry vlivu žalobců prostřednictvím jejich zástupce.

16. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 67/2013 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2022, není-li jiným právním předpisem stanoveno jinak, skutečnou výši nákladů a záloh za jednotlivé služby vyúčtuje poskytovatel služeb příjemci služeb vždy za zúčtovací období a vyúčtování doručí příjemci služeb nejpozději do 4 měsíců od skončení zúčtovacího období.

17. Podle § 8 odst. 2 zákona č. 67/2013 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2022, případné námitky ke způsobu a obsahu vyúčtování předloží příjemce služeb poskytovateli služeb neprodleně, nejpozději však do 30 dnů ode dne doručení vyúčtování, popřípadě doložení podkladů podle odstavce 1, příjemci služeb. Vyřízení uplatněných námitek musí být poskytovatelem služeb uskutečněno nejpozději do 30 dnů od doručení námitky

18. Podle § 13 zákona č. 67/2013 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2022, jestliže poskytovatel služeb nebo příjemce služeb nesplní svoji povinnost stanovenou tímto zákonem, zejména nesplní-li příjemce služeb povinnost oznámit změnu počtu osob, nebo nedoručí-li poskytovatel služeb včas vyúčtování nebo nesplní povinnosti spojené s právem příjemce služeb nahlížet do podkladů k vyúčtování a povinnosti spojené s vypořádáním námitek, je povinen zaplatit druhé straně pokutu, ledaže by splnění povinností ve stanovené lhůtě nebylo spravedlivé požadovat nebo k nesplnění lhůty došlo zaviněním druhé strany.

19. Podle § 2 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z."), výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění.

20. Podle § 8 o. z. zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany.

21. Odvolací soud má předně za to, že důvodem k zamítnutí nároku žalobců na zaplacení pokuty je skutečnost, že žalovaný žalobcům doručil dne 24. 4. 2019 vyúčtování služeb za rok 2018 (byť nikoli řádné), avšak žalobci dle revidovaného závěru o skutkovém stavu (bod 12 odůvodnění rozsudku) nepodali proti tomuto v zákonné třicetidenní lhůtě námitky, pročež jim nárok na pokutu nevznikl.

22. Výše citovaný § 13 zákona č. 67/2013 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2022 upravoval pokutu za prodlení s nepeněžitými plněními, které pro poskytovatele a příjemce služeb vyplývají z tohoto zákona; jde o jeden z případů pokuty stanovené pro porušení povinnosti právním předpisem (§ 2052 o. z.), na pokutu se proto použijí obecná ustanovení o smluvní pokutě obsažená v § 2048 - 2051 o. z. a předmětné ustanovení je třeba vykládat s přihlédnutím k účelu tohoto institutu, kterým podle důvodové zprávy je „dát předem (tedy před splněním a zpravidla již při uzavírání smlouvy) najevo zvýšený zájem věřitele na náležitém splnění smluvní povinnosti" (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2020, sp. zn. 26 Cdo 1105/2020, sp. zn. 26 Cdo 4074/2019, ze dne 21. 9. 2020, sp. zn. 31 Cdo 2273/2022, uveřejněný pod číslem 76/2023 Sb. rozh. obč., dále též jen „R 76/2023"). Poskytovatel služeb má právo požadovat po příjemci služeb placení záloh na úhradu nákladů na služby poskytované s užíváním bytu, zálohy je povinen vyúčtovat po skončení zúčtovacího období (skutečnou výši nákladů a záloh za jednotlivé služby) a nejpozději do 4 měsíců od skončení zúčtovacího období vyúčtování doručit.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Kiovská.

23. Odvolací soud si je dále dobře vědom judikatury Nejvyššího osudu, podle níž nebylo-li vyúčtování služeb řádné (v souladu se smlouvou a s předpisy jej regulujícími), poskytovatel služeb (pronajímatel, společenství vlastníků atd.) svou povinnost provést vyúčtování služeb nesplnil a jeho povinnost trvá nadále (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 5. 2021, sp. zn. 26 Cdo 2734/2020). Přitom skutečností, zda je vyúčtování služeb řádné se soud zabývá bez ohledu na to, zda proti němu podal příjemce služeb námitky (srov. § 8 odst. 2 zákona č. 67/2013 Sb.), neboť ani absence námitek nemůže zhojit případné nesprávnosti ve vyúčtování; ostatně ani zákon č. 67/2013 Sb. s podáním námitek žádné následky nespojuje, pouze stanoví povinnost poskytovateli služeb na ně nejpozději do 30 dnů od jejich doručení reagovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2020, sp. zn. 26 Cdo 2778/2019). Tyto závěry se podle Nejvyššího soudu prosadí i při aplikaci § 13 odst. 1 tohoto zákona (rozsudek ze dne 21. 10. 2020, sp. zn. 26 Cdo 1528/2020, ze dne 10. 2. 2021, sp. zn. 26 Cdo 2998/2020, nebo ze dne 6. 5. 2021, sp. zn. 26 Cdo 2734/2020), tzn. poskytovatel služeb splní svou povinnost provést vyúčtování jen v případě, že zálohy vyúčtoval řádně. Z toho logicky plyne, že jestliže tak neučinil, je v prodlení s touto svou povinností a je povinen zaplatit příjemci služeb pokutu.

24. Na základě těchto závěrů pak Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2022, sp. zn. 57 Co 63/2022, na který žalobci odkazovali, vyslovil, že lhůta pro podání námitek ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 67/2013 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2022 je toliko lhůtou pořádkovou, její uplynutí nemá za následek zánik práva, nedojde k prekluzi ani k promlčení nároku.

25. S účinností od 1. 1. 2023 došlo ke změně znění § 8 odst. 2 zákona č. 67/2013 Sb., do nějž byla vložena věta ve znění: „Nepředloží-li příjemce služeb námitky v této lhůtě, platí, že se způsobem a obsahem vyúčtování souhlasí."

26. Právě s ohledem na tuto významnou změnu znění § 8 odst. 2 zákona č. 67/2013 Sb. Ústavní soud v usnesení ze dne 11. 10. 2022, sp. zn. II. ÚS 2232/22, odmítl ústavní stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 5. 2022, sp. zn. 19 Co 191/2021, v němž se tento i přes výše uvedenou judikaturu Nejvyššího soudu znovu zabýval charakterem lhůty 30 dnů dané § 8 odst. 2 zákona č. 67/2013 Sb. ve znění do 31. 12. 2022 se závěrem oproti uvedené judikatuře zcela odlišným. Odvolací soud v napadeném rozsudku doslova konstatoval, že „jazykový výklad § 8 odst. 2 zák. č. 67/2013 Sb. (námitky nejpozději do třiceti dnů ode dne doručení vyúčtování) i logický výklad tohoto ustanovení (k čemu by pak daná lhůta byla, kdyby vyúčtování mohl někdo zpochybnit třeba za 2 roky, a jak by k tomu přišli vlastníci ostatních bytových jednotek v domě? A kdyby nic neznamenala třicetidenní lhůta pro podání námitek ode dne doručení vyúčtování, nemohla by logicky nic znamenat ani třicetidenní lhůta pro jejich vyřízení; dané lhůty tam nejsou jen tak pro nic za nic, ale jasně vymezují rámec, do kdy, co, kdo může činit) jsou zcela jednoznačné a dle názoru odvolacího soudu nepřipouštějí pochybnost o tom, že kdo nestihne stanovenou třicetidenní lhůtu, nemá už nárok námitky vznášet". Ústavní soud ve svém usnesení k tomuto uzavřel, že „z pohledu podústavního práva je pravdou, že judikatura Nejvyššího soudu svědčí, resp. v minulosti svědčila stěžovateli, nicméně nelze přehlížet, že v mezidobí došlo ke změně právní úpravy. Podle § 8 odst. 2 zákona č. 67/2013 Sb. má příjemce služeb své námitky vůči vyúčtování předložit poskytovateli neprodleně, nejpozději však do 30 dnů ode dne doručení vyúčtování. Zákonodárce tak v tomto směru zjevně limitoval práva příjemců služeb. V souvislosti s uvedeným lze odkázat nejen na jazykový výklad provedený odvolacím soudem, ale také pak na jeho výklad logický, kdy soud v odůvodnění příhodně vznáší otázku, k čemu by pak daná třicetidenní lhůta vlastně byla."

27. I přesto, že v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2024, sp. zn. 26 Cdo 2198/2024 (podle něhož vzhledem k tomu, že zákon č. 424/2022 Sb., kterým se měnil zákon č. 67/2013 Sb. mimo jiné právě i ve vztahu k § 8 odst. 2 neobsahuje žádná přechodná ustanovení, nezbývá než dovodit, že se podle něj postupuje ode dne jeho účinnosti, tj. od 1. 1. 2023), má odvolací soud za to, že výklad § 8 odst. 2 ve znění do 31. 12. 2022 tak, jak byl učiněn Krajským soudem v Brně ve věci sp. zn. 19 Co 191/2021, a který byl podpořen Ústavním soudem, je skutečně v souladu

s jazykovým a logickým vyjádřením daného zákonného ustanovení, a odpovídá i smyslu a účelu daného ustanovení na tom, aby spory o správnost (řádnost) vyúčtování byly mezi poskytovatelem služeb a jejich příjemcem vyřízeny ve lhůtě co nejkratší, tj. aby bylo co nejdříve postaveno na jisto, zda je dané vyúčtování příjemcem služeb akceptováno či zda lze předpokládat spor v souvislosti se soudním řízením o zaplacení nedoplatku (přeplatku) z vyúčtování.

28. Vzhledem k tomu, že výše citované rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 57 Co 63/2022 bylo vydáno v době, kdy dosud nebylo přijato Ústavním soudem usnesení sp. zn. II. ÚS 2232/22, s ohledem na tento posun v judikatuře se odvolací soud od takto vysloveného závěru o pořádkovém charakteru lhůty odchýlil (kdy takovýto postup je aprobován např. nálezem Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2007, sp. zn. IV. ÚS 613/06, či ze dne 8. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2571/16). Pro eliminaci jakýchkoliv pochybností odvolací soud uzavírá, že přihlédl k upřednostnění účeloslovného výkladu právních norem, na čemž spočívá i rozhodovací praxe dovolacího soudu [(viz důvody rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 9. března 2011, sp. zn. 31 Cdo 4545/2008, usnesení ze dne 22. ledna 2014, sp. zn. 29 Cdo 2437/2013, nebo usnesení ze dne 19. února 2015, sp. zn. 29 Cdo 4388/2013), z nichž vyplývá, že dovolací soud přejímá závěry zformulované k výkladu právních norem Ústavním soudem již ve stanovisku jeho pléna ze dne 21. května 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st.-1/96, uveřejněném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazku 9, ročníku 1997, části I., pod pořadovým číslem 9], který i do konce roku 2022 byl totožný; retroaktivita tedy v úvahu nepřipadá.

29. Odvolací soud má však za to, že je zde i druhý (zcela samostatný) důvod, pro něž by bylo – odhlédnuto od výše uvedeného – namístě žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Tímto důvodem je zneužití práva z jejich strany při uplatnění daného nároku na pokutu. Takový závěr odvolací soud již přijal ve věci vedené pod sp. zn. 57 Co 180/2024, v němž mimochodem na straně žalující vystupovala dcera žalobců v této věci. Již tehdy odvolací soud konstatoval, že zneužití práva je chování pozitivním právem zdánlivě dovolené, jímž má ovšem být dosaženo výsledku nedovoleného. Materiálně vede ke zřejmé křivdě. Jde o situaci, která odpovídá z formálního hlediska obsahu zákonu či existujícího právního vztahu, ve skutečnosti však jednoznačně slouží účelům nepředpokládaným (a nežádoucím). Zneužití lze chápat i jako neschválené nebo odsouzeníhodné uplatnění práva (závadný výkon práv). Zákaz zneužití práva je silnější než dovolení dané právem a takovéto jednání sledující zneužití práva bude jednáním protiprávním. Jde o další z korektivů chování, který má být aplikován subsidiárně, kdy ke stejnému výsledku nevedou jiné prostředky. K typům zneužití práva náleží také využití právního institutu v rozporu s jeho účelem nebo rozpor s předchozím jednáním (venire contra factum proprium). V případě využití právního institutu v rozporu s jeho účelem jde o rozpor záměru jednajícího s účelem institutu. V případě rozporu s předchozím jednáním, vytvoří jednající vědomě či nevědomě zdánlivý skutkový stav nebo právní stav, na který se druhá strana mohla spolehnout a později se svým chováním dostává do rozporu s ním. Jde tak o neslučitelnost dvou způsobů chování.

30. V tomto rozhodnutí dále zdůraznil, že v poměrech dané věci (typově obdobné) je namístě zdůraznit vazbu pokuty a utvrzované povinnosti. Pokuta je v základu akcesorickým institutem. Je navázána na primární utvrzovanou povinnost, k níž se váže samotný důvod existence a její funkční smysl; jinak sama o sobě (ve smyslu samostatného důvodu vzniku) právně působit nemůže. Proto, pro posouzení, zda v daném případě žalobci zneužívají právo, je nezbytné zohlednit právě uvedenou vazbu. Žalobci tvrzený „legitimní zájem“ na provedení řádného vyúčtování za r. 2018 přitom nemá ani v této kauze věcného opodstatnění. Svědčí o tom celý komplex událostí.

31. Odvolací soud musí přisvědčit žalobcům, že není samo o sobě protiprávní, že se tito rozhodli vyčkat s podáním žalob vůči žalovanému o uložení povinnosti podat řádné vyúčtování za rok 2018 a zaplatit za jeho nedodání pokutu až na konec tříleté promlčecí lhůty, nicméně toto jejich chování nemůže být posuzováno izolovaně, bez kontextu s ostatními podstatnými skutečnostmi. S ohledem na zjištěný skutkový závěr je zjevné, že žalovaný v tomto případě nezůstal neaktivním. Žalobcům v zákonné lhůtě vyúčtování doručil, vyplatil podle něj zjištěný přeplatek, který žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Kiovská.

bez dalšího (bez podání námitek v zákonem stanovené lhůtě proti řádnosti vyúčtování) přijali a tedy vytvořili stav, na který se žalovaný spoléhal a se kterým je jejich následné jednání v rozporu. Pokud mu pak byla uložena povinnost dodat nové řádné vyúčtování za rok 2018 rozsudkem okresního soudu ve věci sp. zn. 64 C 188/2022 (na základě žaloby podané krátce před uplynutím promlčecí doby), učinil tak ještě v době, kdy rozhodnutí soudu prvního stupně nebylo z důvodu jeho odvolání pravomocné, i toto vyúčtování však nebylo považováno za řádné, když mimo jiné neobsahovalo údaje o podílech nákladů připadajících na žalobce jako příjemce služeb s uvedením základních složek, spotřebních složek a celkových nákladů v Kč na vytápění, na teplo na ohřev vody a na vodu spotřebovanou na poskytnutí teplé vody, nebyly v něm uvedeny měrné náklady na vytápění v Kč/m^2 ve zúčtovací jednotce a u konečného spotřebitele, a konečně v něm nebyly uvedeny správné koeficienty pro stanovení započitatelné podlahové plochy. V řízení přitom strany učinily nesporným, že žalovaný zaslal i po rozhodnutí odvolacího soudu zástupci žalobců další nové opravené vyúčtování, reagující na nové dodání potřebného rozúčtování ze strany dodavatele tepla, nicméně s ohledem na v řízení žalobci předložený znalecký posudek, z něhož vyplývaly jiné započitatelné podlahové plochy bytu, o nichž žalovaný (a ve své podstatě ani žalobci) neměl do té doby žádnou povědomost, ani toto vyúčtování nebylo řádným. Právě proto žalovaný vyvolal s žalobci jednání o prošetření poměrů v bytě, které žalobci žalovanému umožnili až v březnu 2024. Ze všech těchto skutečností je tedy zřejmé, že žalovaný byl ve věci aktivní, vynaložil úsilí splnit svoji zákonnou povinnost a dostát i povinnostem uloženým mu soudem. Této povinnosti však nemohl dosáhnout i při vynaložení veškerého úsilí, a to zejména proto, že jedním z důvodů nesplnění jeho povinnosti byla změna uspořádání bytu, která proběhla nezávisle na jeho vůli a o níž nevěděl, neboť mu nebyla vlastníkem bytu dána na vědomí.

32. Pokud i přes všechny uvedené okolnosti daného případu žalobci požadují po žalovaném pokutu za nedodání řádného vyúčtování, byť jim navíc ani nevznikla žádná škoda (nesprávné vyúčtování bylo pro ně příznivější), je zřejmé, že uplatněním nároku nemíří na utvrzení aktivity samotné (tj. dodání řádného vyúčtování), nýbrž toliko na vyplacení peněžitého plnění, a v takovém případě vykonávají právo zneužívajícím způsobem.

33. Zneužití práva je pak konečně spatřováno i v multiplikačním efektu (intenzivní strategií) prostřednictvím systematicky opakovaného uplatnění svou povahou obdobného, z hlediska žalobců „úspěšného“ (nepromlčeného) nároku na pokutu ve smyslu § 13 zákona č. 67/2013 Sb. za účelem zmnožení peněžních prostředků.

34. Následkem zneužití práva je odmítnutí právní ochrany. Výkon nebo prosazení práva je zakázáno, což je realizováno zamítnutím žaloby.

35. Z těchto důvodů byl proto odvolacím soudem napadený rozsudek okresního soudu ve smyslu § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změněn a žaloba byla v celém rozsahu zamítnuta.

36. Dle § 224 odst. 2 o. s. ř. bylo znovu rozhodnuto o nákladech řízení před okresním soudem, a to s ohledem na úspěch žalovaného ve věci v souladu § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalovanému přitom vznikly náklady v celkové výši 23 777 Kč, tato částka představuje 16 500 Kč jako odměnu zástupkyně za 5 úkonů právní služby po 3 300 Kč z celkové tarifní hodnoty 54 700 Kč, vypočtených dle § 7 bod. 5, 8 odst. 1, 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění účinném do 31. 12. 2024 (tj. 1 úkon za přípravu a převzetí zastoupení, 1 úkon za sepis odporu dne 11. 7. 2022, včetně jeho doplnění dne 16. 8. 2022, 2 úkony za podání obsahující právní rozbor věci ze dne 4. 1. 2023 a ze dne 2. 2. 2024, 1 úkon za účast u jednání dne 12. 6. 2024 v době od 11:30 hod. do 12:21 hod.), 1 500 Kč jako náhradu hotových výdajů za těchto 5 úkonů právní služby po 300 Kč (dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu) a 1650 Kč jako náhradu za ztrátu času ve výši jedné poloviny mimosmluvní odměny za účast u jednání dne 17. 4. 2024, které bylo odročeno bez jeho projednání (dle § 14 odst. 2 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalovaného doložila, že je plátcem daně

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Kiovská.

z přidané hodnoty, byly její odměna, náhrada hotových výdajů a náhrada za ztrátu času navýšeny o 21 % DPH (4 127 Kč), kterou bude povinna jako plátce daně odvést.

37. Z výše uvedeného plyne, že odvolací soud dospěl k závěru, že není na místě přiznat žalovanému odměnu za další 3 úkony právní služby v podobě z pohledu soudu nedůvodných písemných podání ze dne 1. 11. 2022, 12. 4. 2024 a 15. 5. 2024, když tato podání obsahově nebyla reakcí na žádnou významnou změnu v řízení a nic tak žalovanému nebránilo, aby jejich obsah sdělil ve svých přechozích vyjádřeních, případně u ústního jednání soudu.

38. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení je rovněž odůvodněn § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., když i v řízení před soudem odvolacím byl žalovaný plně úspěšný. Celkové náklady žalovaného před odvolacím soudem jsou představovány 15 984,50 Kč, které sestávají z 2 735 Kč za soudní poplatek z odvolání, z 9 900 Kč za odměnu zástupkyně [za 3 úkony právní služby po 3 300 Kč dle § 7 bod. 5, 8 odst. 1, 11 odst. 1 písm. k), h), g) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025, tj. 1 úkon za sepis odvolání ze dne 20. 8. 2024, 1 úkon za podání ze dne 12. 9. 2024 obsahující právní rozbor věci a 1 úkon za účast u jednání odvolacího soudu dne 18. 2. 2025 v době od 8:30 hod. do 9:25 hod.], z 1 050 Kč za náhradu hotových výdajů zástupkyně za 3 výše uvedené úkony právní služby (po 300 Kč za úkony ze dne 20. 8. 2024 a 12. 9. 2024 dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 a 450 Kč za úkon ze dne 18. 2. 2025 ve znění účinném od 1. 1. 2025). I v tomto případě byla odměna zástupkyně, jakož i náhrada hotových výdajů a náhrada za ztrátu času navýšeny o 21 % DPH (2 299,50 Kč).

39. Žalobci byli zavázáni zaplatit žalovanému náklady řízení před soudy obou stupňů do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku dle § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř. rovným dílem (když v dané věci mezi nimi nejde o nerozlučné společenství ve smyslu § 91 odst. 2 o. s. ř.), a to zástupkyni žalovaného dle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustné dovolání**, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolání je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Ostravě.

Ostrava 18. února 2025

JUDr. Mgr. Marek Del Favero, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Kiovská.